

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΗ

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟῦ: Ἐτησίᾳ δραχμᾶς 80. Ἐξάμηνος δραχμ. 45. Τρίμηνος δραχμ. 25.

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟῦ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ-ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδῆποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐυριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 34ος

Ἐν Ἀθήναις, 26 Μαρτίου 1927

Ἔτος 49ον.—Ἀριθ. 17

Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένο γιὰ τὴν «Διάπλασι» ἀπὸ τὸν κ. Γρ. Ξενόπουλο].

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Συλλογίσθηκε μιὰ στιγμή κι' ἄξαφνα, μὲ χαρὰ:

— Ἀ, στάσου! φώναξε· τὸ βρήκα! Θὰ βάζω ἕνα σταυρὸ ἐκεῖ στὴν ἄκρη κι' ὁ σταυρὸς αὐτὸς θὰ σοῦ λέη: «μὴν τὰ λαθαίνεις αὐτὰ ὅπ' ὄψει σου; ἔτσι στὰ γράφω...»

Μὲ τόση ἀφέλεια ὁμολογοῦσε ἡ δυστυχισμένη τὴν ὑποδούλωσή της. Ἀλλὰ δὲν φαινόταν καθόλου νὰ τὴν αἰσθάνεται καὶ νὰ ὑποφέρει ἀπ' αὐτή. Ἀπεναντίας ἔφυγε τόσο πεταχτή, τόσο ἀλαφρόκαρδη, τόσο χαρούμενη, σὰ νὰ πηγαινε νὰ βοῆ τὸν καλύτερο ἄντρα τοῦ κόσμου. Κι' αὐτὸ, μόνο αὐτὸ, παρηγοροῦσε κάπως τὸν Τζάκ γιὰ τὰ «βάσανα» τῆς μητέρας του...

Ἐνα βράδυ, * * *

στὰ δυὸ παιδιὰ:

— Αὔριο, ἂν θέλετε, πάμε μαζί στὸ Κουντραὶ νὰ τρυγήσουμε. Δέχθηκα μὲ χαρὰ. Καὶ τὸ πρῶτ' ἀνέβηκα οἱ δυὸ τους στὴ σούστα ποὺ τοὺς ἔστειλε ἕνας φίλος τους κολλήγας. Ὁ γιατρὸς θὰ πηγαινε τὸ ἀπόγεμα, ἀφοῦ θάκανε τὶς βίζιτές του.

Ἡ πρῶτὴ ὁμίχλη τοῦ Ὀχτώβρη, σὰ κάθε γύρο τῶν τροχῶν, σηκωνόταν θάλεγε σὰ μιὰ γάζα καὶ ξεφανέρωνε ἕνα τοπίο χαριτωμένο. Τὰ θερισμένα χωράφια ἀπλωνόνταν ἀπέραντα μ' ἄλλη ἐκείνη τὴν ὁμορφιά καὶ τὴ μεγαλοπρέπεια ποὺ τοὺς δίνει τὸ φθινόπωρο. Τὸ ποτάμι ἔτρεχε κάτω ἀπ' τὸ μεγάλο δρόμο, ποὺ τὸν περιτολιχίζαν παλιὲς κατοικίες καὶ πελώρια δέντρα μὲ κοκκινωκίτρινα φύλλα. Τὸ δροσερὸ κι' ἔ-

λαφρὸ ἀεράκι ποὺ φυσοῦσε, μεγάλωνε τὴν εὐδιαθεσίαν τῶν ταξιδιωτῶν, ποὺ τοὺς τράνταζε τὰμαξάκι καὶ, μὲ τὰ πόδια στὸ ἄχερο, κρατιόνταν ἀπ' τὰ πλευρά του γιὰ νὰ μὴν πέσουν. Μιά ἀπὸ τὶς κόρες τοῦ κολλήγα ὀδηγοῦσε ἕνα σταχυτερό, πεισματάρικο γαϊδουράκι ποὺ ὄλο κουνοῦσε τὰ μακριὰ του αὐτιά, γιὰ τὸ τοιμποῦσαν οἱ σφήκες, ἄφθονες αὐτὴ τὴν ἐποχὴ τοῦ τρύγου, ποὺ ὁ ἀέρας εἶναι γεμάτος ἀπὸ τὶς γλυκεῖες μυρωδιὲς τῶν καρπῶν.

«Ὁ Τζάκ κι' ἡ Σεσίλη πῆραν ἀπὸ ἕνα καλάθι...»
(Σελ. 145, στ. γ')

Ἐτρεχαν, ἔτρεχαν... Τὸ Ἐτιὸλ τάφησαν γρήγορα πίσω τους, ἀπὸ τὰλλο μέρος τοῦ Σουαζύ. Κι' ἀφοῦ πέρασαν καὶ τὸ γεφύρι τοῦ Κορμπέιγ, ἀκολουθώντας τὴν ἀκροποταμιὰ, βρέθηκα πιά μὲς' στὰμπέλια ποὺ τὰ τρυγοῦσαν.

Τὶ ἔξοχο θέμα! Στὰ ψηλῶματα ἐκεῖνα ποὺ κατέβαιναν πρὸς τὸ Σηκουάνα, ἕνα μεγάλο πλῆθος ἀπὸ τρυγητῆς ἔκοβαν, μάζευαν, ξεφύλλιζαν, μὲ τὸν ἑλαφρὸ ἔκεινο κρότο ποὺ κάνουν κι' οἱ μεταξοσκώληκες στὸν κλώνο τῆς μουριάς. Ὁ Τζάκ κι' ἡ Σεσίλη πῆραν ἀπὸ ἕνα καλάθι κι' ἔτρεξαν νὰ μποῦν στὴν ἐργασία. Ἀ, τί ὁμορφο τὸ ἀμπέλι ποὺ τοὺς ἔτευχε, — γιὰ τὴν βέβαια δὲν τὸχαν διαλέξει, — καὶ τί θελκτικὸ τὸ μέρος ποὺ ἔβλεπαν ὅταν σήκωναν τὰ μάτια τους, μὲ τὸν σταυρὸ καὶ στριφογυριστὸ Σηκουάνα καταμαεῖς, γεμάτος νηράκια ὀλοπράσινα!

Ἡ ἡμέρα πέρασε χωρὶς νὰ τὴν καταλάβουν. Ὁ Τζάκ ἦταν πάντα κοντὰ στὴ Σεσίλη. Ὅλη τὴν ὥρα ἔδλεπε μπροστά του τὸ φάτινο καπελάκι της, τὸ φρέσκο φουστάνι της ἀπὸ περκάλι μὲ λουλουδάκια, καὶ τὸ πανέρι της ποὺ τὸ γέμιζε μὲ τὰ ὠραιότερα τσαμπιὰ καθὼς τᾶκοβε μὲ προσαθή.

Μὰ ἦρθε στιγμή ποὺ κουράσθηκα κι' οἱ δυὸ καὶ κάθησαν ἐκεῖ στὴν ἄκρη ἐνὸς μικροῦ δάσους, ἀπάνω στὰ ρεῖκια καὶ στὰ ξερόφυλλα. Καὶ τότε...

Ὅχι, τίποτα, λέξη δὲν εἶπαν! Ἡ ἀγάπη τους δὲν ἦταν ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ ἐκφράζονται τόσο εὐκολα καὶ τόσο γρήγορα. Ἀφήσαν τὴν ἐσπέρα νὰ σκεπᾶσθαι μὲ τὸ μυστήριό της τῶραιότερ' ὄνειρο ποὺ εἶχαν κάνει στὴ ζωὴ τους. Κι' ἐπειδὴ, ἂν βράδυασε, τὰεράκι δρόσισε πολὺ, ἡ Σεσίλη ἐπέμεινε νὰ τυλλῆ στὸ λαϊμὸ τοῦ Τζάκ ἕνα μάλλινο κασκόλ ποὺ εἶχε πάρει μαζί της. Τὸ κίνημα αὐτὸ τὸν συγκίνησε τόσο, ποὺ μιὰ στιγμή φάγηκε χλωμὸς καὶ σὰ δακρυμαῖνος.

— Τί ἔχετε, Τζάκ; πονάτε;

—Ω, όχι! Ποτέ δεν ήμουν πιά καλά, τής απάντησε.

Ρωτώντας τον, του είχε πιάσει μάνησυχία το χέρι. Με την απάντηση, έκαμψε να τραθήξει το δικό της. Ο Τζάκ όμως τής το κράτησε ακόμα μιά στιγμή. Κι' αυτό ήταν όλο.

Όταν κατέδηξαν στο χτήμα, ο γιατρός είχε φτάσει. Στην αλλη άκουγόταν ή καλόχη φωνή του και το κύλισμα του άμαξιού που το ξέζευαν. Τα δροσερά φθινοπωριάτικα βράδια έχουν μιά ποιηση που ή Σοσίλη κι' ο Τζάκ την αίστάνθηκαν γλυκά, μπαίνοντας στην τραπεζαρία του μικρού χωριάτικου σπιτιού, όπου το τζάκι ήταν άναμμένο για το δείπνο.

Έφαγαν κι' ήπιαν με χαρά. Ο γέρο-Ριβάλ μάλιστα ρίχτηκε τόσο στα παλιά κρασιά, ώστε ή Σοσίλη φοβήθηκε μή μεθύσει και βιάστηκε να σηκωθεί με τρόπο απ' το τραπέζι, να ζέψη ή ίδια τάμαζάκι και να γυρίσει κουκουλωμένη με το επανωφόρι της. Κι' ο παππούς, βλέποντάς την έτοιμη, αναγκάστηκε ναφήση στη μέση το ποτήρι του και ναποχαιρητήση.

Γύρισαν στο χωριό οι τρεις, όπως άλλοτε, με τη διαφορά μόνο πως τώρα καθόνταν πιά στενόχωρα στο άμαξάκι, που δεν είχε μεγαλώσει κι' αυτό μαζί με τα παιδιά... Κάθε τόσο, ο γιατρός ρωτούσε τον Τζάκ:

—Μην κρυώνεις, παιδί μου; —Αλλά όχι. ο Τζάκ δεν έκρυωνε. Το μεγάλο σάλι τής Σοσίλης τον άγγιζε, τον χείδε με τα κρόσια του· κι' έπειτα, είχε πάρει τόσο ήλιο δλη την ήμέρα!..

Ο Τζάκ είχε γίνει πιά καλά. Κι' είχε άρχισει να στενοχωριέται, να ντρέπεται για τις μακριές ώρες που περνούσε στο «φαρμακείο» χωρίς να κάνει τίποτα. Τι θάλεγε κι' ή Σοσίλη, ή τόσο έργατική; Έπρεπε πιά να φύγει, να πάει κι' αυτός να δουλέψη.

Ένα πρωί, μπήκε στο γραφείο του κ. Ριβάλ, να τον ευχαριστήση για τη φιλοξενία του και να του αναγγείλη την απόφασή του.

—Έχεις δικιο, του είπε ο γέρος. Δυνάμωσες πιά, είσαι καλά, πρέπει να εργάζεσαι... Με το βιδιάριο που έχεις, γρήγορα θά μπορούσες να βρής δουλειά.

Σώπασαν μιά στιγμή. Ο κ. Ριβάλ κοίταζε τον Τζάκ με μιά παράξενη προσοχή, που συγκινούσε το νέο και μάλιστα τον στενοχωρούσε.

—Δεν έχεις τίποτα να μου πής; τον ρώτησε άξαφνα.

Ο Τζάκ, κατακόκκινος, άποκρίθηκε:

—Όχι, κύριε Ριβάλ, τίποτα...

—Καλά. Ενόμυζα όμως πως όταν άγαπά κανείς ένα καλό κορίτσι που δενέ-

χει στον κόσμο πιά παρά ένα γέρο παπού, πρέπει να το ζητήσει απ' αυτόν.

Χωρίς ναποκριθί, ο Τζάκ σκέπαζε το πρόσωπό του με τα χέρια του.

—Κλαίς, Τζάκ;.. Μά γιατί;.. Βλέπεις πως ή δουλειά σου δεν πάει άσχημα, αφού πρώτος εγώ σου κάνω λόγο. Το κατάλαβα πως θάθελες να πάρης γυναίκα σου την έγγονή μου και σου το προτείνω.

—Μά, κύριε Ριβάλ!.. Μπορεί ή Σοσίλη να πάρη έναν παλιο-εργάτη σαν και μένα;

—Έργάσου, να μην είσαι πιά. Μπορείς να νέδης και ψηλότερα. Έγώ θά σου πώ με τί τρόπο. Πρωτύτερα όμως πρέπει να σου πώ κάτι άλλο, πιά σπουδαίο. Θα σου φανερώσω ένα μυστικό. Μά... πρέπει να το κρατήσης...

—Ω, κύριε Ριβάλ!..

—Δαιπόν, κάθισε και κι' άκουσε.

Ο Τζάκ, σκουπίζοντας τα μάτια του, έκάθισε. Κι' ο γέρος, τότε καθιστός, τότε όρθιος, του διηγήθηκε, το ζεμουστηρέθηκε:

«Η Σοσίλη δεν ήταν έγγονή του. Δεν ήταν καθαυτό κόρη τής πεθαμένης του κόρης. Την είχαν βρει έκθετη στην αυλή τους, ένα πρωί, και την κράτησαν.

Αυτό έγινε την άλλη μέρα, ύστερ' από το μεγάλο, το φοβερό δυστύχημα των Ριβάλ. Ο Θεός, θάλεγε, για παραγοριά, τους έστειλε το μωρό εκείνο, το ξένο...

(Άκολουθεί)

ΦΤΩΧΟΓΕΙΤΟΝΙΑ

«Άθεμος ήλιος, στ' ουρανού την άκρια, πρίν βυθίσει, καιεί τις ήμιχλες που έομιξαν με τις καπνίες στη δύση κι' ο άνεμος ο άποσπερινός περνάει κι' άνασηκώνει στη σφράτα τη διαβατική σφοδρή την άσπρη σκόνη.

Στο χτίριο πλάι, —που ακόμα καιεί της άντηλιάς τη ζέση, —μυστροί και φινάρι, κόσκινο που ακόμα τρέχει άσβέστη, —σκόρπια άποθέσαν της δουλειάς τα σύνεργα οι μαστόροι. Και τραγουδάει, καθούμένο στη σκαλωσιά, έν' άγόρι.

Μιά γυναίκουλα, το μωρό βαστώντας στην άγκάλη, στο πεζοδρόμι σεργιανιά και πάει και στρέφει πάλι ως τη γωνιά, που άνάμεσα στα σωρευτά χαλίνα, μαυρολογούν, κατάχαμα πεσμένα, τα κατοίκια.

Περιδιαβάσει κι' ή ψυχή, στοχάζεται και κρίνει και ζητιανεύει άλάφρομα και λευτεριά κ' ειρήνη: άχ, να την έκραζε ο χροσός προσηλιακός φεγγίτης, να βρει ένα κρύφιο φώλιασμα, να πεί την προσευχή της!

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

Ο ΠΑΠΑΓΑΛΟΣ

Στο πολεμικό καράδι, που είχε πάει στη Μασσαλία, πολλοί αξιωματικοί κι' ύπαξιωματικοί είχαν αγοράσει εκει παπαγάλους. Όλοι μιλούσαν. Μόνο ο παπαγάλος που είχε στην καμπίνα του ένας Ύδρατος κελευστής, δεν έννοούσε να βγάλει μιλιά. Και κάθε μέρα ο αφεντικός του του έλεγε με παράπονο και με γλύκα:

— Παπαγάλοζα, (ύδρατίκα=παπαγαλάκι), πέ ντέ και σ' κανένα λόο!..

Αυτό διαδόθηκε στο καράδι κι' όλοι πιά οι αξιωματικοί, άμα έβλεπαν τον Ύδρατο, του φώναζαν πειραχτικά:

— Παπαγάλοζα, πέ ντέ και σ' κανένα λόο!..

Ο κελευστής θύμωνε φοβερά. Ο παπαγάλος του ωστόσο δεν έννοούσε να μιλήση. Όταν άξαφνα, ένα πρωί, καθώς σηκώθηκε ο κελευστής και πλησίασε το κλουβί, ο παπαγάλος του κάνει:

— Παπαγάλοζα! πέ ντέ και σ' κανένα λόο!..

Επιτέλους, άκούγοντάς το καθημέρα, το πουλι το είχε μάθει.

— Και σ', βρωμόπουλο, και σ' θα με κοροϊδεύεις τώρα; φώναξε έξωφρενών ο κελευστής.

Κι' άρπαξε τον παπαγάλο απ' το λαιμό να τον πνίξη.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραβείον Νομπέλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

—Και πιστεύω, καλό μου παιδί, εξακολούθησε ή Άκκα, πως σου πρόσφερα μιά μεγάλη έκδούλευση μ' αυτό που έκανα. Έστειλα δηλαδή μήνυμα στο νάνο που σ' είχε μαγέψει. Στην αρχή δεν ήθελε ούτε καν νακούσει να γίνεται λόγος για σένα. Ύστερα όμως του έστειλα και άλλον άγγελιαφόρο που του διηγήθηκε πόσο καλά φέρθηκες μαζί μας. Τώρα λοιπόν σου στέλνει χαιρετίσματα και μου παραγγέλνει να σου πώ, ότι μόλις γυρίσης σπίτι σου, θά πάρης πάλι την ανθρώπινη μορφή.

Όση μεγάλη ευχαρίστηση έδειχνε ο Νίλς, όταν ή Άκκα είχε άρχισει να μιλάη, τόσο μεγάλη στενοχώρια έδειχνε τώρα που τελείωσε την ήμιλία της. Δεν είπε ούτε λέξη, μονάχα γύρισε το κεφάλι του και άρχισε να κλαίη.

— Τι πάει να πη αυτό; ρώτησε ή Άκκα. Έσ' φαίνεσαι σ' να περιμένεις από μένα περισσότερ' απ' όσα μπόρεσα να σου κάνω.

Ο Νίλς όμως συλλογίζόταν το ταξίδι που θά έκανε, πετώντας πάνω από

τη γη, συλλογίζόταν την έλευθερία που θά είχε και την ξέννοιαστη κι' ευθυμη ζωή που θά περνούσε με τις άγριόχηνες. Και τώρα που τα έκανε όλα, έκλαιγε από λύπη κι' άπελπισία.

—Καθόλου δεν με νοιάζει αν θά γίνω πάλι άνθρωπος ή όχι, είπε μέσα στα κλάμματά του. Έγώ θέλω ναρθώ μαζί σας ως τη Λαπωνία!

— Άκουσε κάτι που θά σου πώ, είπε ή Άκκα. Αυτό που πετόχαμε από τον νάνο ήταν μεγάλο χατήρι από μέρους του. Αν άποκρούσης όμως τώρα την προσφορά του νάνου, δεν ξέρω αν άργότερα θά σου είναι εύκολο να γίνης πάλι άνθρωπος. όταν θά θέλεις εσύ.

Πάντα ήταν παράξενο πως ο μικρός αυτός δεν είχε άφροισωθεί ποτέ του σε κανένα· δεν άγαπούσε άληθινά ούτε τη μάνα του, ούτε τον πτέρα του, ούτε τους δασκάλους του, ούτε τους συμμαθητές του, ούτε τα γειτονά πουλά του. Όποτε κι' αν ζητούσαν τη δική του βοήθεια, είτε για μιά δουλειά επρόκειτο, είτε και για παιχνίδι, τα έκανε όλα με την ίδια άδιαφορία. Γι' αυτό και τώρα ακόμη δεν υπήρχε ένας άνθρωπος, που να έπιθυμούσε ο Νίλς να ξαναείδη, ούτε κανέννας άλλος που να χαιρόταν αν δεν τον ξανάβλεπε. Τα μόνα παιδιά με τα όποια έκανε παρέα, ήταν ή Αϊζα, ή μικρή χηνοδοσκού, κι' ο άδελφούλης της ο Μάτα. Μά και μ' αυτά ακόμη δεν ήταν φίλος. «Ω, μά καθόλου!

— Έγώ δε θέλω να γίνω πάλι άνθρωπος, έλεγε ο Νίλς στα κλάμματά του μέσα. Θέλω ναρθώ μαζί σας στη Λαπωνία. Γι' αυτό ήμωνα και τόσο φρόνιμος μιά ολόκληρη εβδομάδα.

— Κανείς δεν σου άπαγορεύει να μείνης μαζί μας όσο θέλεις, είπε ή Άκκα. Σκέψου όμως πρώτα καλά μήπως θά ήταν καλύτερο να γύριζες στο σπίτι σου. Μπορεί να έρθη ήμέρα που να τ'ε μετανοήσης.

— Όχι, είπε ο Νίλς. Δεν έχω για τίποτε να μετανοήσω. Ποτέ δεν πέρασα τόσο καλά, όσο μαζί σας.

— Δαιπόν ως γίνη όπως θέλεις, είπε ή Άκκα.

— Ευχαριστώ, ευχαριστώ, φώναξε ο Νίλς.

Κι' έννοιωθε τον εαυτό του τόσο ευτυχισμένο, ώστε λίγο έλειψε να κλάψη από χαρά, όπως πρίν είχε κλάψει από λύπη.

Με τη βροχή

Ένόσω οι άγριόχηνες βρίσκονταν στην περιοχή τής λίμνης Βόμπζεε, ο καιρός ήταν ωραίος. Την ίδια όμως μέρα που εξακολούθησαν το ταξίδι τους κατά τον βοριά, άρχισε ή βροχή και ο κακόμοιρος ο Νίλς βρεχόταν επί ώρες ολόκληρες πάνω στη ράχη του

χήνου, και βρεχόταν ως το κόκκαλο.

Το πρωί, όταν ξεκίνησαν, ήταν ωραίος καιρός. Οι άγριόχηνες είχαν σηκωθεί ψηλά όλες μαζί. Μπροστά πήγαινε όπως πάντα ή Άκκα, και οι υπόλοιπες ακολουθούσαν σε δυο λοξές σειρές που έσημάτιζαν γωνία.

Πετούσαν γοργά, χωρίς να χάνουν τον καιρό τους περάζοντας τα ζώα κάτω στις αυλές και στα χωράφια.

Έπειδή όμως δεν μπορούσαν να μείνουν με κλειστό το στόμα, φώναζαν από ώρα σ' ώρα τη συνειθισμένη τους κραυγή: «Πού είσαι; Έδώ είμαι! Πού είσαι; Έδώ είμαι!»

Ήταν ένα μονότονο ταξίδι κι' όταν ξεπρόβαλαν τα πρώτα σύννεφα, ο Νίλς σκέφθηκε ότι ή βροχή θά ήταν μιά ευχάριστη άλλαγή.

(Άκολουθεί)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ ΑΡΧΙΛΗΣΤΑΡΧΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΖ'

Άξαφνα ο Μεμάς άκούει να του φωνάζουν:

— Έεεεε!... πσσος!... Βοσκέεεεε!..

Γυρίζει κατά τη φωνή και, με μεγάλη του έκπληξη, βλέπει στο πεζούλι του Προφήη' Ηλία ένα μουστακαλή φουσταναλλά κι' ένα γάιδαρο, που κι' οι δυο φαίνονταν ως τη μέση. (Οι άλλοι, κατά διαταγή του άρχηγού, είχαν χαμηλώσει για να μη φαίνονται).

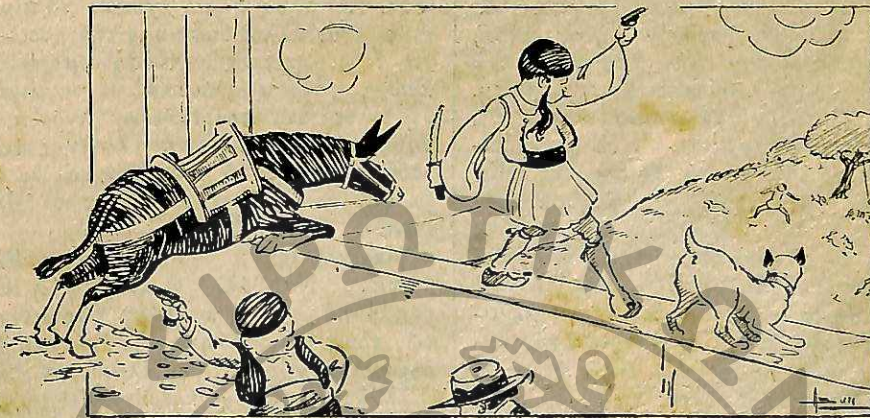
Σηκώνεται, πάει στην άκρη άκρη του ισιώματος και ρωτά με ζωηρά νοήματα και μ' δλη τη δύναμη τής φωνής του:

— Έμένα μιλάς; Έεεεεε;

— Ναίαιαιαι! έσένααα!..

— Και τι με θέλεις; έεεεεε;..

— Να μου φέρεις εδώ άμέσως μιά προβατίνα κι' έν' άρνι του γάλατος!..

— Τι πράμμα;

— Άρνιαι! Τόν κουφό κανείς;

— Δεν πουλάω!

— Όρε ποιός σου είπε να πουλήσης; Θα τα φέρεις εδώ, να μην έρθω και στα πάρο με το σταυό!..

— Με τίμυ;

— Με το σταυόσοο!..

Ο Μεμάς φοβήθηκε λιγάκι. Γέλασε όμως για να μη φανη και φώναξε: — Και ποιός είσαι του λόγου σου που παίρνεις με το σταυό άρνια και προβατίνες; Έεεεε;

— Τώρα θά σου δείξω εγώ ποιός είμαι! ξεφωνίζει ο Μπέμπης.

Και βγάζοντας το ψευτοπιστόλι του με τ'όνα χέρι, τη χαντζάρα του με τ'άλλο, πηδά άπάνω στο πεζούλι κι' άρχίζει το Μεμά πιστολιές:

— Φσος! φσος! φσος!

Συγχρότως ο Φούσκας, κομμμένος πάντα, πυροβολεί με το άγιοβασιλιτικό του πιστόλι που κροτεί σαν άληθινό:

— Μπίμ! Μπίμ!..

Κι' ή καλή σου ή Φεβρονία, κομμμένη κι' αυτή, χτυπά χάμω στις πλάκες δυο παλιονάιδες απ' τη σηπλιά, που άντηχούν σαν τουφεκιές:

— Μπιάμ! Μπούμ!..

Ο Σπίθας, άνεβασμένος στο πεζούλι, γαυγίζει, γαυγίζει... (Άκολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑ· ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΗ
25^η ΜΑΡΤΙΟΥ

Αγαπητοί μου,

Η ΠΡΩΤΗ δίνει ένα Χριστό, — ή δεύτερη μιὰ Ελλάδα, — χαρά στους νιούς που θα γευθούν τής τρίτης τή γλυκάδα!» Είπ' ένα επίγραμμα του ζακυνθινού ποιητού Τσακασιάνου στην 25η Μαρτίου: Μοιραία ημέρα, προορισμένη να φέρνη στον κόσμο ένα καλό. Τήν πρώτη, ο Θεός έστειλε τον Αρχάγγελό του στην Παρθένα Μαρία, να εθαγγελισθῆ τὸν έρμηδὸ τοῦ Σωτήρα. «Όλος ο κόσμος λυτρώθηκε και μόνο ή Ελλάδα εξακολουθεῖσε να μένει στη σκλαδιά. Και νά, ξημερώνει μιὰ δεύτερη 25η Μαρτίου κι' ο Γερμανὸς σηκώνει στην Αγία Λαύρα τή σημαία τής λευτεριάς. Δυτρώθηκε τότε κι' ή Ελλάδα, ἀλλά ὄχι ὀλη. Στὸν Παρθενώνα κυματίζει ή κυανόλευκη με τὸ σταυρό, στην Αγία-Σοφία όμως ή κόκκινη με τὸ μισοφέγγαρο. Έ, θάρθῃ και τρίτη 25η Μαρτίου που θάποτελειώσῃ τὸν λυτρωμό. Αυτό προφητεύει ο ποιητής, μακαρίζοντας τοὺς νιούς που θα γευθούν τή γλυκάδα, που θα νοιώσουν τήν άφραστη χαρά αὐτῆς τῆς μελλούμενης 25ης Μαρτίου.

Αλλά τὸ ἐπίγραμμα γράφτηκε ἔδω και τριάντα χρόνια... Σήμερα θάγραφε τὸ ἴδιο ένας νέος ποιητής; Κι' αν τὸ ἔγραφε ἔτσι, θά έννοοῦσε άραγε με τή «γλυκάδα» τῆς τρίτης 25ης Μαρτίου τὴν άνάκτηση τῆς Πόλης και τῆς Αγία-Σοφίας; Πολὺ ἀμφιβάλλω! Τὰ «ιδανικά» ἀπὸ τότε ἔχουν ἀλλάξει, ὡς λένε, κι' ο πατριωτικὸς ένθουσιασμός, ο παλιὸς ἐκείνος, ο ένθουσιασμός, ο μεγάλος, ἔχει νοθευθεῖ λιγάκι κι' ἔχει λιγοστεύσει... Πολὺ φοβᾶμαι μάλιστα μῆπως ἔχουν φτάσει κι' ὡς ταῦτιά σας περικῆς «καινούργιες ιδέες» γιὰ τὴν Ἐπανάσταση τοῦ 21, γιὰ τὸ μάθημα τῆς Ἱστορίας, γιὰ τὴν ἔθνική Ἀγωγή, γιὰ τὸ αἶσθημα τῆς Φιλοπατρίας, γιὰ τῆς Ἀνθρωπιστικῆς τάσεως και καθεξῆς. «Ὁ, χωρίς ἄλλο! οἱ μεγαλύτεροι ἀπὸ σᾶς θά ξέρουν πολὺ καλά τί λέγω και τί έννοῶ. Σήμερα, τέτοιες ιδέες κυκλοφοροῦν παντοῦ. Δέν τις διαβάσει μόνο κανένας, δέν τις ἀκούει τις ἀναπνέει και με τὸν ἄέρα. Εἶναι σὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς, — εἶναι τῆς μόδας...

Αλλά σεις, παιδιά μου, μὴν ἀκοῦτε τίποτα! Φράζετε ταῦτιά σας με κερὶ ὅπως οἱ σύντροφοι τοῦ Ὀδυσσέα σὸ τραγοῦδι τῶν Σειρήνων. Αὐτά, κι' αν δέν εἶναι καταδικασμένα να μένουν γιὰ πάντα ὄνειρα και χίμαιρες, εἶναι τοῦλάχιστο πρόωρα. Τί θά πῆ Ἀνθρωπισμὸς; Μποροῦμε να θεωρήσουμε

φιλους, ἀδελφοὺς, και κείνους που ἐπιμένουν να μᾶς θεωροῦν ἔχθρους; Και μποροῦμε να θεωρήσουμε πατρίδα «ὀλη τή Γῆ», ὅσο κάθε λαὸς ἔχει τὴν πατρίδα του και θεωρεῖ τις ἄλλες ἀντίξηλες;... Ἡ φιλοπατρία, ή παλιά φιλοπατρία, δέν ἔπαθε ἀκόμα να χρειάζεται, κι' ἴσως δέν θά πάψῃ ποτέ. Τόσο τὸ χειρότερο γιὰ κείνους που ἀκοῦνε λόγια και χάνουν τὴν πίστη τους σὲ μερικὰ ἰδανικά, που γιὰ να τᾶχουν οἱ πάπποι μας, κατάφεραν να ἐλευθερώσουν ἀπ' τῆ σκλαδιά αὐτὸν τὸν τόπο και, ραγιαδὸς τότε αὐτοί, δυστυχιμένοι, να γεννήσουν παιδιά ἐλεύθερα κι' εὐτυχισμένα.

Μὴν ἀκοῦτε! Ὅτε «συμφέροντα», οὔτε «οικονομικοὶ λόγοι», οὔτε «πάλη τάξεων» ἔκαμαν τὴν Ἐπανάσταση τοῦ 21. Τὴν ἔκαμε πρώτα-πρώτα ή φιλοπατρία, ή ἀνδρεία κι' ο ένθουσιασμός τῶν ἡρώων ἐκείνων, μικρὸν και μεγάλων, ἀφανῶν κι' ἐπίσημων, πτωχῶν και πλούσιων, που πολέμησαν τότε «γιὰ τῆς Ἑλλάδος τὴν ἐλευθερία και γιὰ τοῦ Χριστοῦ τὴν πίστη τὴν ἁγία.» Και γι' αὐτὸ μιὰ φούχτα Ἑλλήνων ἐνίκησε τὰμέτρον ἀσκήρια μιᾶς Τουρκιάς. Κι' ὅπως ἄλλοι ἔχυσαν τὸ αἷμα τους, ἔτσι ἄλλοι θυσιάσαν τὴν περιουσία τους, γιὰ να κρατήσῃ ο μεγάλος ἀγώνας τόσα χρόνια και να συγκινήσῃ τέλος τὴν πολιτισμένη Ἀνθρωπότητα, που με μιὰ φωνή ἀπαίτησε ἀπὸ τοὺς Δυνατοὺς να ἐπέμβουν και να ἔξασφαλίσουν τὴν ἐλευθερία τῶν Ἑλλήνων.

Μερικοὶ λένε: "Αν δέν ἦταν ή Εὐρώπη... Να, ἀλλά ή ἀνδρεία, ή ἀταπάρνηση κι' ή ἐπιμονή τῶν μαχητῶν τοῦ 21 συγκίνησε τὴν Εὐρώπη ὡστε νάναγνωρίσῃ τὴν ἐλευθερία τῆς Ἑλλάδος, που εἶχ' ἐλευθερωθεῖ μονάχη τῆς, με τὸ χέρι τῆς και με τὸ σπαθί τῆς. Φυσικά, αν τὴν ἄρινε ἀπροστάτευτη, ἀδοήθητη, να πολέμησῃ ἄλλα ἑπτὰ χρόνια, θά κουραζόταν και θά συντριβόταν κάτω ἀπ' τὸν ὄγκο τῆς Τουρκιάς. Ἀλλά δέν τὴν ἄφησε. Και δέν τὴν ἄφησε, γιὰ τὴν ἡρωϊκὰ κατορθώματα τοῦ Κανάρη, τοῦ Μιαούλη, τοῦ Καραϊσκάκη, τοῦ Κολοκοτρώνη, τοῦ Μπότσαρη, τοῦ Διάκου και τῶν ἄλλων, τὴν εἶχαν πείσει πὺς ο λαὸς αὐτὸς τῶν ἡρώων ἦταν ἄξιος νάποκτήσῃ πια τὴν ἐλευθερία του. Θυμηθῆτε και τὸν Φαβιέρο. Ὄταν ο Γάλλος στρατηγὸς κατέθηκε στην Ἑλλάδα γιὰ να βοηθήσῃ τὴν Ἐπανάσταση, δέν τὸ ἔκαμε ἀμέσως. Περίμενε πρώτα δυὸ-τρία χρόνια να γνωρίσῃ καλύτερα τοὺς Ἑλληνας. Κι' ἔμα τὸς γνώρισε, ἔμα πείσθηκε πὺς τὸ ἄξιζαν, τότε ἀφοσιώθηκε στὸν ἀγῶνά τους. Ἔτσι κι' ή Εὐρώπη...

Ἡ σημερινή ἡμέρα ξαναφέρει στην μνήμη μας ὀλα ἐκεῖνα τὰ μεγάλα πε-

ριστάτικα κι' ὀλους ἐκείνους τοὺς μεγάλους ἄντρες, που μᾶς χάρισαν τὴν ἐλευθερία. Ἡ θύμησή τους ἀναζωπυρώνει τὴ φιλοπατρία μας. Κι' ή φιλοπατρία δέν εἶν' ἀπλὸ αἶσθημα, ἀλλ' ἀρετὴ που κάθε ἄνθρωπος πρέπει να τὴν ἔχῃ και να τὴν καλλιεργῆ. Ἄς μὴν πάψῃ ποτέ να μᾶς ένθουσιάζει ή 25η Μαρτίου, ή μεγάλη ἔθνική ἡμέρα, κι' ἄς ὄνειροπολοῦμε πάντα μιὰν ἄλλη, ἀκόμα πιὸ μεγάλη, ἀκόμα πιὸ ένδοξη, που θά πραγματοποιήσῃ ὀλα τὰ ὄνειρά μας τὰ πατριωτικά. Χαρὰ σ' ἐκεῖνους που θά τὴν ἰδοῦν!..

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΜΟΚΟΚΟ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL]

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Οἱ δυὸ μικροὶ φίλοι ἔμειναν μόνο μέσα στ' ἀμάξι και μπόρεσαν νάνταλάξουν τις σκέψεις τους. «Ε, δέν ἦταν και πολὺ λαμπρὸς... Ὅστε αὐτὸ ἦταν τὸ ὠραίο Παρίσι, που εἶχαν πλάσει τόσα λαμπρὰ ὄνειρα γι' αὐτὸ; Αὐτὰ τὰ μαῦρα στενοσόνακα, αὐτὰ τὰ παλιά σπῆτια κι' οἱ κάτοικοι οἱ ντυμένοι ὀλοι στὰ σκούρα; Αὐτὴ ή καταχνιά, αὐτοὶ οἱ καπνοί, — Θεέ μου, αὐτὸ λοιπὸν ἦταν τὸ περίφημο Παρίσι;

Κάτι ἄρχισε να ξυπνάει μέσα τους ὀα νοσταλγία τοῦ ἡλίου και τῆς φύσης. Ὑστερὰ ἐπιθύμησαν τοὺς φίλους τοῦ βυρροῦ, τὸν πλοίαρχο και τις εὐγενικὲς κυρίες.

— Μὰ γιατί, ἔλεγε ο Μοκοκό, ο καθηγητῆς μας ἔγινε ξαφνικά ἔτσι κακὸς μαζί μας; Ἄλλο δέν κάνει παρὰ να μᾶς μαλώνει... Ἐκεῖ κάτω, στὴ χώρα μας, ἦταν ἄλλοιῶτικος.

— Ἴσως εἶναι θυμωμένος που ἦρθα κι' ἐγὼ χωρίς να τὸ ξέρει, ἀπαντοῦσε ή Ἰολέ. Μὰ γι' αὐτὸ δὲ φταῖς εὐ και δὲ θάπρεπε να σοῦ μιλάει ἔτσι. Τὸ κάτω-κάτω, σὺ ὄσαι ο ἀφέντης του! Εἶσαι ο γιὸς τοῦ βασιλιά μας!

Ἄλοίμονο! Ἀπὸ τότε που δέν πατοῦσε πια τὸ πόδι του στην Ἀφρική, τὸ μικρὸ βασιλόπουλο καταλάβαινε ὅτι ή βασιλική του καταγωγή δέν εἶχε και πολλή πέραση... *

Ἄλλ' ἄς ἀφίσουμε τὰ παιδιά να μιλοῦν μέσ' στ' ἀμάξι κι' ἄς μποῦμε σὸ ξενοδοχεῖο «Ἡ Διάνα» γιὰ να ξαναβροῦμε τὸν σοφὸ καθηγητῆ.

Μέσα τὸν ἕνα φτωχικὸ κι' ἀκάθαρτο δωμάτιο, που χρησιμεῖ γιὰ θυρωρεῖο μαζί και γιὰ γραφεῖο, κάθεται μιὰ γριά σὲ μιὰ μεγάλη πολυθρόνα, πλάι σὲ μιὰ σανίδα καρφωμένη στὸν τοῖχο, ὅπου εἶναι κρεμασμένα διάφορα κλειδιά, τὸ καθένα και σ' ἕνα καρφὶ ἀριθμημένο.

Ἡ γριά αὐτὴ εἶναι ή κυρὰ-Γρίπω, ή διευθύντρια τοῦ ξενοδοχείου και ή πιὸ φιλάργυρη γριά του κόσμου.

Ἡ κυρὰ-Γρίπω φαίνεται λιγάκι συχισμένη και, καθὼς μιλάει τὰ τσουλούφια τῆς πετάγονται ἀπὸ τὴ σκούφια τῆς. — Ὅστε γύρισες λοιπὸν; ρώτησε τὸν Πατατούκα.

— Καὶ βέβαια γύρισα, κυρὰ-Γρίπω μου, ἀπάντησε ο καθηγητῆς. Καὶ γύρισα με παράδες. Ἡ τσέπη μου βροντάει τώρα, να τὸ ξέρεις!

— Ἀδύνατο! ἔκαμε ή γριά. Σὺ νάχῃς ἀπάνω σου λεφτά; Μὰ τότε, να μου πληρώσεις ὀσα παλιά μου χρωστάς.

— Καὶ βέβαια! ἔκαμε ο Πατατούκας.

Και γιὰ ν' ἀποδείξει στὴ γριά ὅτι δέν τῆς ἔλεγε παραμύθια, ἔχωσε τὸ χέρι του στην τσέπη τῆς ρεντιγκότας του κι' ἔβγαλε ἕνα παλιὸ πορτοφόλι, παχὺ και παραφουσκωμένο.

— Γιὰ ἰδέες! εἶπε. Κι' ἄπλωσε πάνω σὸ βρώμικο τραπέζι ἕνα μάτσο χαρτονομίσματα.

Ἡ κυρὰ-Γρίπω γούρλωσε τὰ μάτια τῆς κι' ἄπλωσε τὰ κοκαλιάρικα χέρια τῆς γιὰ να πάρει τὰ λεφτά. Μὰ ο Πατατούκας ἔχωσε τὴν γρήγορα τὸ πορτοφόλι στην τσέπη του.

— Δέν εἶναι γιὰ τὰ δόντια σου αὐτοὶ οἱ παράδες! εἶπε κοροῦδευτικά.

— Ὅστόσο, κύριε Πατατούκα, ἔκαμε ή γριά παρακαλώντας, μετὸ χρωστάς ἀπὸ δυὸ χρόνια, τριακόσια φράγκα, χωρίς τοὺς τόκους.

Ἡ Πατατούκας ἔβγαλε δυσαρεστημένος τρία ἕκατοστάρικα και τᾶδωσε στὴ γριά.

— Πάρ'τα και ξεφορτώσου μου, τῆς εἶπε. Καὶ τώρα, ἄκου τί θά σοῦ πῶ. Τὸ νοῦ σου να με βοηθήσεις στις δουλειές που θά σοῦ ἐξιστορίσω, και θά βγεις και τοῦ λόγου σου κερδισμένη.

Ἡ ξενοδόχισσα φύλαγε ὀλη χαρὰ τὰ τρία ἕκατοστάρικα και δέν ἔπαυε να λέει:

— Στους ὀρισμούς σου, κύριε Πατατούκα μου. Ἐγὼ πάντα σοῦ κάνω

εὐκολίες. Νὰ και τώρα, μ' αὐτὰ τὰ λεφτά σούκανα πίστωση δυὸ χρόνια, σκέψου! Νάταν ἄλλος...

— Λοιπὸν, ἄκου τώρα κι' ἄφισε τις φλυαρίες: Ἐπερα μαζί μου ἀπὸ τὴν Ἀφρική δυὸ παιδιά, δυὸ ἀραπάκια. Τὸνα εἶναι γιὸς βασιλιά, που μου τὸν ἐμπιστεύθηκε γιὰ να τὸν σπουδάσω.

— Δεκαπέντε, ἔκαμε ή γριά... Δεκαπέντε, να χαρεῖς...

— Εἶπα δέκα, δέκα θά δώσω! ἔκαμε ο Πατατούκας μ' ἐπισημότητα. Σὲ συμφέρει; Ἄν δὲ σὲ συμφέρει, πηγαῖνω ἄλλοῦ.

— Καλά, δέκα! ὀποχώρησε και πάλι ή κυρὰ-Γρίπω. Ἀλλά δὲ μου λέτε, πόσον καιρὸ θά μένουν; Ἡ ἐρώτηση αὐτὴ φάνηκε σὰν να σάστισε τὸν Πατατούκα. Σκέφτηκε κάμποσα λεπτά.

— Ὅσο γι' αὐτὸ, δέν ξέρω ἀκόμα τίποτα. Μὰ πάντως, θά μένουν τουλάχιστο δυὸ μῆνες.

— Ἀρκεῖ αὐτὸ, εἶπε ή γριά. Θὰ τὰ βάλω σὲ καλὲς κάμαρες. Ἀφοῦ εἶναι βασιλόπουλα, ὅπως λές...

Ἡ Πατατούκας ἔκαμ' ἕνα νόημα με ἀδιαφορία:

— Ὅπως ξέρεις, κάμε. Ἄλλωστε, δέν εἶπα και τὰ δυὸ βασιλόπουλα. Μόνο τ' ἄγῶρι. Ὅσο γιὰ τὸ κορίτσι, μὴ σὲ νοιάζει καθόλου. Βάλ' το να σοῦ δουλεύει ἔδω, να σὲ βοηθάει.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἀκούστηκαν γέλια και φωνές στὴ σκῆλα.

— Ἐρχονται οἱ πελάτες γιὰ τὸ φαγητό, εἶπε ή ξενοδόχισσα. Αὐτὸ, βλέπεις, δέν τὸ ξεχνούνε ποτέ τους.

— Τί πελάτες εἶν' αὐτοί;

— Οἱ ἴδιοι οἱ παλιοὶ που ξέρεις. Οἱ σαλιμπάγκοι τοῦ γειτονικοῦ τσίρκου.

— Τί μου λές! Ὁ Αὐγουστός, ο Ηρακλῆς, ο Ποῦμ-Ποῦμ εἶναι ἀκόμα ἔδω;

— Καὶ γιὰ τὸ ὄχι; Ποῦ θά βρῆσκανε καλύτερα;

Ἡ Πατατούκας σηκώθηκε και φαίνονταν ὅτι κάτι εἶχε σὸ νοῦ του.

Ἡ Πατατούκας ἔτριψε τὰ χέρια του. — Τί μου λές! Ὁ Αὐγουστός, ο Ηρακλῆς, ο Ποῦμ-Ποῦμ εἶναι ἀκόμα ἔδω; Καὶ γιὰ τὸ ὄχι; Ποῦ θά βρῆσκανε καλύτερα;

Ἡ Πατατούκας σηκώθηκε και φαίνονταν ὅτι κάτι εἶχε σὸ νοῦ του. (Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

«Ἄμα εἶδαν τὸν Πατατούκα, σηκώθηκαν ὀλοι...»

«Ὁ Ποῦμ-Ποῦμ ἀνέθηκε σὸ τραπέζι και εἶπε...»

πῶς πήγε ὁ περιπαιχτὸς με τῶμαξί στή, ἐξοχή;) **Ἀύραν τοῦ Εὐξείνου** (δεκτές εἶδατε τί εὐχαριστήσις πού εἶναι νά λύνη κανεῖς τέτοιες νόστιμες Ἀσκήσεις;) **Φίλαθλον** (σ' εὐχαριστῶ γιά ὅσα γράφεις· καί τὸ ἐρχόμενο δωδεκάσελιδο, ἐλπίζω νά τὸ βρῆς ἀνώτερο ἀπὸ ἄλλα, κι' ἀκόμη ἀνώτερο τὸ ἐκτο, πού θάχει τὴν «Κυριακή») **Παῖδι τῶν Δασῶν** (χαίρω πού ἐγίνες καλά φίλησέ μου καί τὸν ἀδελφοῦλή μου με τὴν εὐχαρίστηση διαβάσει τὸν «Ἀρχιλήστραχο».) **Ἀμύμητον Γελωτοποιῶν** (ἐκαμες καλά πού μοῦ ἐγράψες τὴ «βιογραφία» σου γιά νά σέ γνωρίσω καλύτερα) εἶχες θλιβερές περιπέτειες, ἀλλὰ εὐχομαι νά εἶναι αὐτὲς οἱ πρώτες κι' οἱ τελευταῖες τῆς ζωῆς σου· σοῦ ἔστειλα λυσόχαρτο.) **Ἀσαν** (χαμμὴν ἀντίρρηση δὲν ἔχω ἀπειαντίας σ' εὐχαριστῶ πού θά βοηθήσεις τὸ Σὺλλογο τῆς ἀδελφῆς σου.) **Ἀκανθάκι** (ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ γιά τὸ ὄρατο σου γράμμα.) **Πεταλούδαν** (ἔστειλα· χαίρω πολὺ γιά δὲ ἀυτά· κι' ὁ κ. Φ. σ' εὐχαριστεῖ πὸν πρώτα-πρώτα τὴν Ἐπιστολή του διαβάσεις.) **Ζουλέικαν** (δεκτὴ, μὴν ἀνησυχῆς.) **Κίρκην** (θὰ εἶδες ὅτι αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο σοῦ ἐνέκρινε· χαίρω πολὺ.) **Ἐβαν** (δὲν ἀμφιβάλλω, ἀφοῦ μοῦ λές πῶς ἔστειλες ἀπάντησή στίς Δεῦτι ἐς Δεξίεις κι' εἶχες β.ε.ι μάλιστα τίς ἑνδεκά· ἀλλὰ δὲν τὴν ἔλαβα γι' αὐτὸ δὲν εἶδες τὸ ἰδιόμα σου· ἀλλοίως πῶς μποροῦσε;) γιά τὸ ἄλλο, στείλε καί μορεῖ νά προσφάσῃ.) **Ἡρωίδα τοῦ 21** (θὰ ἔλαβες τὰ λυσόχαρτα· σ' εὐχαριστῶ γιά ὅλα.) **Γίνον Βούγαν** (γιά νά γίνῃ ἕνας Σὺλλογος, χρειάζεται νά ἔλουν δύο-τρεῖς νά ἐργασθοῦν μαζί γιά τὴν διάδοσή μου γιά τὸ κομμάτι θά σοῦ πῶ ὅταν θά ἔλθῃ ἡ σειρά του νά τὸ διαδάσῃ.) **Πηλέα** (ἔστειλα 2 λυσόχ. καί 10 τετράδ.) **Νάρκισσον** (ἂν εἶναι ὅσες λέξ, ἀρκούν γιά τὴν ὑποφωφίσιότητα τοῦ Πρώτου· θά πῶ στή **Φιλόσοφην** ὅτι δὲν εἶσαι πατριώτης της, ἀγαπᾷς ὅμως τὴν Ἄνδρο σὺ δὲν εἶσαι πατριώτης σου.) **Ἀθ. Ν. Σαββόπουλον** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.) **Στεναγμὸν τοῦ Δάσου** (λαβαίνεις τὸ φύλλο μου χωρὶς γραμματόσημο, γιὰ τὴν τὰ φύλλα κάθε πόλεως τὰ παραδίω στο Ταχυδρομιο δερμένα ὅλα μαζί, καί σὸ περικάλυμμα αὐτοῦ τοῦ δέματος κολλῶ χοντρικῶς ὅλο τὸ γραμματόσημο πού χρειάζεται, ἀναλόγως τοῦ βάρους.) **Γερολοχίτην** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· στήν ἐρώτησή σου ἀπαντᾷ ὁ «Ὁδηγός») **Κόρη τῶν Κυμάτων** (τῆς Β' Τριμηνιας μολορεῖς.) **Νυκτολούλουδο** (ἔστειλα· πῆς τῆς μικρῆς σου ἀδελφῆς, πού ἤθελε νά πᾶν μετ' ἡμετέρας ἀντὶ τῆς Φεβρονίας, νά περιμένῃ νὰ ἰδῇ τὸ τέλος· καί τότε νὰ μᾶς πελ.) **Σπαθὶ τοῦ Βουλγαροκόπου** (δὲν ἔβρω τί εἶναι, γιὰ τὴν δὲν τὸ διάδασα ἀκόμη· ἀλλὰ τόσο μεγάλο δὲν μπορεῖ νά ἐγκριθῇ· νά μοῦ στείλῃς ἢ τὸ ἴδιο συντομευμένο κατὰ τὸ μισό, ἢ ἄλλο μικρότερο.) **Νέμεσιν, Μέγαν Ἀλέξανδρον, Ἀειθαλή, Γαλάσιον Οὐ-**

ρανόν, Ἀεράνι τῆς Πόλης κτλ.
Βαλεντίνην Ψαροδέλλη, Τσουκνιδούλαν, Γαυρειώτικο Μελτέμι, Ἐλευθέριον Ρουσσάκη (ἔστειλα).
— **Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 19 Μαρτίου, θάπαντήσω σὸ ἐρχόμενο.**

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
(ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 232 Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 26 Μαΐου.)

245. Λεξιγράφος
Τὸ πρῶτο μου εἶναι πρόθεσις,
Τάλλο μου τὸ φορεῖς·
Τὰ δύο μαζί σέ φάκελλο
Νά κλείσης εἰμπορεῖς.

246. Στοιχειόγραφος
Εἶμαι πόλη ἑλληνική·
Ἄν μ' ἀλλάξῃς τὸ μεσαῖο
Καί προσθήσης κεφαλή,
Ἄλλη ἀμέσως θά πρὸβάλῃ.
Πιὸ γνωστὴ καὶ αὐτὸ μεγάλη.
Πάτερ-Παχούμιος

247. Μεταγραμματισμοῦ
Γνωστὴ πόλη, μετ' ὃ Βητα,
Βλέπεις εὐρωπαϊκή·
Ἄν τἀλλάξῃς ὁμοῦ, λῦτα,
Κάνεις λίμνη ἑλληνική.
Ἄτρόμητο Εὐξανάκι

248. Δημῶδες Αἶνιγμα
Ὁ μάχημας μας ὁ στρογγυλὸς
Κι' ὁ στρογγυλοζωμένος
Σαράντα ζῶνες ζῶνεται
Καί τὴν παλιά του ὄπλο.
Γαλάσιος Ὀθρανὸς

249. Μαϊάνδρος
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Νάνικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσοι διὰ γραμμάτων οὕτως, ὥστε νάναγινώσκονται ἐξ ἀρχῆς κατὰ σειράν: Μέλος, νομοθέτης, ἀρχαῖος βασιλεὺς, ζῶν, πρόθεσις, ἐπίρρημα, νῆσος τοῦ Αἰγαίου, ἀπόστολος, πτηνὸν, ῥήμα, χρονική διαίρεσις, ἐπίρρημα, θεά, νῆσος τοῦ Αἰγαίου, θεά.
Ἀριών
1 2 3 4 5 6 1 7 8 — Θηρίον
2 1 2 8 — Θεά
3 6 1 7 3 — Αὐτοκράτωρ
4 5 3 4 8 — Ἐπίθετον
5 7 3 4 8 — Σηῆμα
6 1 7 8 — Θεὸς
7 4 3 — Ζοῖκόν
8 5 2 1 7 3 — Ἰηστής
Χανουμάκι

251. Λεξιθρηγία
* * * * *
Νά εὐρεθοῦν ἐπὶ λέξεις τῶν ὁποίων τὸ τρίτον γράμμα νά εἶναι Y καί τὸ τελευταῖον A, κατὰ τὸν ἀνωτέρω τύπον, (ἐκτὸς κυρίων ὀνομάτων).
(Νέον εἶδος.) **Yουρὸμαλλήν**

252. Ακροστιχίς ἐξ Ἀντιθέτων
Νά εὐρεθοῦν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων τοιαῦτα, ὥστε τὰ δεύτερα αὐτῶν γράμματα νάποτελοῦν ἀσιατικὸν κράτος:
μέσον, ἀγάπη, ἄρροσ, βαθύς.
Δημοσθ. Μιράογετης

253. Φωνηεντόλιπον
πντ-ρ
Γ. Θ. Δανιόλος

254. Γρίφος
η η η η
R ἦν μ η η
η η η η
Μιχ. Ο. Δέφνερ

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς
255. Metagramme
Etant d'abord en bois,
Contenait des liquides
— Vinaigre, huile, biere; —
Mais en changeant le cou,
Il devint une pierre
precieuse et limpide.
(Πρωτότυπον) **Ξάνθιπος**

256. Rébus
G H été h eee
des eee
Ἄγνη Ψυχούλα

ΑΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 2

19. Ὅσας (ὠά. σῆς.) — 18. Ρόδος (ρῶ, δός.) — 19. Πάδος - πάγος. — 20. Πάτρι(α)τρα) — Ἀργα. 21. ΠΡΩΣΙΑ 22-23. 1. **Χάβρα**, Ρ Κ Υ Κ ἄβρα, ἄρα, ἄλλα, Ο Κ Ε Α Ν Ι Α ἄλλας, ἄλλος, ἄλ-Σ Α Ο Ρ ΣΥΝΟΡΟΝ γος, λαγός, λαός, Ι Ι Ο Α γός. 2. **Δαός**, ἄλος, Α Κ Α Ρ Ν Α ἄλλος, ὄλος, ὄχλος. — 24-28. Διὰ τοῦ Γ: **γάμος, γύρος, γέρας, λαγός, λόγος.** — 29. **Ἐν τούτῳ νίκα.** (ἐν τοῦ τόνου, κά.) — 30. Aimez-vous les uns les autre.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις με ἀπλὰ στοιχεῖα ὁρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τμήμα). Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἡ λέξις, με παχὰ δὲ στοιχεῖα λεπτά 70 καί με κεφαλαῖα ὁρ. 4.
Ἡ φωνηεντὴ εἶναι ἀπαραίτητη.
ΚΖ — 322
Ἰνδιάνη, Ταρξάν, ἑλληγογραφοῦμε· Ἰστειλάτ· Σμοδέσκη 18, Ἀθῆνας.
Γρελλὴ Πριγκίπισσα
Πρελοκρίτισο
ΚΖ — 323

Ὁ στίς λάβει μέρος εἰς Διαγωνισμὸν Ἑλληγικῶν γραμματισμῶν ἔχει ἐπιτάξ ἀποκτήσεισ ὀγκώδους χρυσοῦδεο τῶνου. Προηέτια μέχρι τέλους Ἀπριλίου. Δ/σις: Κυπριάδου 7, Ἀθῆναι **ΓΙΝΟΣ ΒΟΥΓΑΣ**
ΚΖ — 324

Ἀ νταλλάσσα Μ. Μυστικά με ὄλους, Φιλόσοφην, συγγνωμην. **ΓΙΝΟΣ ΒΟΥΓΑΣ**
ΚΖ — 325
Παῖδια, νομῶ πῶς ἡ Ἀλκμήνη, με τίς λέξιτες, δὲν ἔβρι τι κάνει.
Στεναγμὸς τοῦ Δάσου
ΚΖ — 326
Βραῖλα, σ' ἔπασα εἰσαί ἡ Θεοδώρου. **Λατάνια**
ΚΖ — 327

Διαπλασσοῦλα, μπαίνοντας σὰς χαίρε-τῶν, ἰδιαιτέρως τὸν Ἄμλετ καὶ Ἰαβέρη· ἑλληγογραφοῦμε. Δ/σις: Ὀλγαν Κωνσταντίνου (διὰ Σόλβαϊκ), Κίχλαςοῦ πάροδος 10, Θεσσαλονίκην. **ΣΟΛΒΑΪΚ**
ΚΖ — 328

ΕΛΛΑΔΑΣ ΓΚΑΛΙΑ Ὑπαφῆ.
ΕΛΛΑΔΑΣ ΑΓΚΑΛΙΑ Δημοφῆ.
ΚΖ — 329
Ἰδοθὴ Σῦλλογος τῶν Ἀκαταμαχί-ταν. Πρόεδρος: Θυέλλα, Ἀντιπρό-δρος: Ἀστραπή, Γραμματεῖς: Ἀστρο-πέλεκι, Ταῖτες: Ἀνεμοστρόβιλος. — Ζητούντω μὲλῃ· περιμένουμε τὸ Ἀστρα-πόδροντο. Δ/σις: Τοπάλη 3, Βόλον.
ΚΖ — 330

Ὁ Ἀρτανιάν, πρωτομπαίνοντας σὸ Διαπλασσοῦλο, στέλλει χίλιους χαίρετ-σιμὸς εἰς ὄλους καὶ δύο χιλιάδες σὸὺς ἄ-γαπητοὺς τοῦ Πέρδου, Ἄθων, Ἀρμιν.

ΚΖ — 331
Ἐ ρμη), εὐχαριστῶ διὰ πρότασιν· με λυπην μου ἄνοῦμαι. **Ἄθως**

ΚΖ — 332
Ὀ λοι, παῖδια, πρέπει νά ψηφίσουμε τὸ Ὀ Λάβρον τοῦ 21 πού ὀμιλεῖ τὴν Ἑλληνικὴν Ἐπαναστάσιν. **Ἄθως**

ΚΖ — 333
Ὀ Ἀραμῖς, εἰσερχόμενος σὸ Διαπλα-σσοῦλο, χαίρετὰ ὄλους καὶ ἰδιαιτέ-ρως τοὺς Ἄθων, Πέρδου, Ἀρτανιάν.

ΚΖ — 334
ΣΥΛΛΟΓΟΣ ἙΡΜΗΣ
ΤΜΗΜΑ ΔΗΜΟΦΗΦΙΣΜΑΤΟΣ
Συμπληροῦντες ψηφοδέλιτον 1926 ψηφι-ζομεν:
ΑΙΜΑΤΟΒΑΜΜΗΝ ΔΟΞ4. ΗΓΟΓΕΝΗΗΤΗ.
ΤΣΕΚΥ ΚΟΥΚΚΑΝ. ΕΥΑ, ΓΑΥΚΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ.
Δημοφῆφισματος ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ

ΚΖ — 335
Πρωτομπαίνοντας σὸ Διαπλασσοῦλο σὰς χαίρετὰ τὸ **ΚΟΚΚΙΝΟ ΑΡΑΠΑΚΙ**

ΚΖ — 336
Ἀ πολέσθη κρανίον μετ' ὃ πολὺτιμον (!) περιεχόμενον ἀνήκον εἰς τὸν σωματιο-φύλακα Ἄθων. Ὁ εὐρὸν παρακαλεῖται νά τὸ φέρι εἰς τὴν ὁδὸν Τραχυγύρεο καί ἀ-μοιφήσεται... ἄγριος!
Ὁ φίλος του: Πέρδος

ΚΖ — 337
Πατριώτες, **Φιλόσοφην**, νὰ μᾶ... ἀπὸ μητέρα. **ΝΑΡΚΙΣΣΟΣ**
Ἐποφῆφισμα σὸ Δημοφῆφισμα

ΚΖ — 338
Χαίρετὸ ἀπαξάπαντας ἐπανερχόμενος σὸν Διαπλασσοῦλον. Ἄλληγογραφοῦ καὶ ἀνταλλάσσω κάρτες. Δ/σις: Ἀθανάσιου Πιτένην, τελειόφοιτον Γυμνασίου, Ἐλασσόνα. **Πιέρδος Ὀλυμπίτης**

ΚΖ — 339
ΑΣΠΡΟΣ ΠΑΛΙΑΣΟΣ
Στὸ Δημοφῆφισμα

ΚΖ — 340
ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΠΑΛΙΑΤΩΝ
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΣΕΡΡΩΝ — ΤΜΗΜΑ ΔΙΑΓΟΝΙΣΜΟΝ
ροκρηρῶσμεν διαγωνισμὸν ἄγραφον κάρτων. Προηέτια δῆμηνος συμμε-τοχῆ δρασμῆ. Βραβεία 5.
«Ἑρμῆς», Συντροφιά Ἀρακατιάδων. Ἄγγελε κλπ. ἐπιζομεν νά τιμήσῃτε τὸν Δια-γωνισμὸν μᾶς.
Διαγωνισμὸν: **ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ**

ΤΜΗΜΑ ΔΗΜΟΦΗΦΙΣΜΑΤΟΣ
Ψηφίσατε τὰ ψευδῶνυμα: Δαφνοστεφῆς 21, Ἀσπρος Παλιῆσος, Ροδαλὴ Αὐγούλα, Γλυκὸ Χαμόγελο, Ἀπόγονος Ἡρώων, Τρα-γοῦδὶ τῆς Λευτεριάς, Ἄγγελο, Αἱματο-δαμμένη Δόξα.
Δημοφῆφισματος: **ΕΣΜΕ Η ΤΟΥΡΚΟΠΟΙΑ**
Ὁ Πρόεδρος: **ΤΑΡΖΑΝ**

ΚΖ — 341
Σ εὐχαριστῶ πολὺ, Ἄθω, διὰ τὴν κα-λοσύνην σου. Διαπλασσοῦλα, σὰς ἐν-θυμίζω τὸν (ΚΖ—265) διαγωνισμὸν μου. Εὐχαριστῶ ἐκεῖνοὺς πού μοῦ ἔστειλαν.
Καπετάν Ἄφαντος

ΚΖ — 342
Ἄγγελε Δάφνη, φοροβρόχι εὐτυχίης ἄς σέ λούξῃ στή φιορολόγι σου.
Μ' ἀγάπη: **Λιλιάννα**

Νέος Τιμοκατάλογος
ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς **Α' Περιόδου** (1879—1893)
ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἐξῆς πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος καί 19ος. Ἐκαστος τόμος ὁρ. 25, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δραχ. 28,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δραχ. 33 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς **Β' Περιόδου** (1894—1926)
ὑπάρχουν ὄλο οἱ ἐκδοθέντες τό-μοι, 33 ἐν ὄλοι. Ἐκαστος τόμος ἄρραφος ὁρ. 80 καὶ ραμμένος ὁρ. 85. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκά-στου τόμου προσθετὰ εἰς τὰς ἀνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δραχ. 5 ὁ ἄρραφος καὶ ὁρ. 15 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερι-κὸν ὁρ. 18 εἴτε ἄρραφος εἴτε ραμμένος.